NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 03579

DI BINEN-MALKE

Carl Ewald

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol
of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from
a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights
in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain
or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.
If you hold an active copyright to this work – or if you know who does –
please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

קארל עוואלד.

105

די בינען־מלכה

(אוים דער סעריע „מעשהלאך פון דער נאטור“)

איבערגעזעצט

דורך יצחק ווײַנשטאט

פארלאג

„קולטור־ליגע“

ביאליסטאק.

1920

ביאליס-
טאקער
ראיאן
קולטור
ליגע

די בינען־מלכה.

דער פויער האט געעפנט זיין בינשטאק.

—נו, קינדערלאך, ארויס!—האט ער א געשריי געטאן צו די בינען.—די זון שיינט, אומעטום צולאזן זיך די בלומען, א מחיה צו קוקן! זעט־זשע, קינדער, ארבעט מיט חשק, קלייבט אן פאר מיר וואס מער האניק, און אז ס'וועט קומען דער הארבסט, וועל איך דעם האניק אוועקפירן צום סוחר. מ'מוז דאך זען ווי־עס איז אדורכקומען—די צייט איז א שלעכטע, און דעם פויערס עסקים זיינען ניט אזוי פייגלדיק.

—וואס גייט אונז אן דיינע עסקים?!—האבן אויסגעזשומט די בינען.

פונדעסטוועגן, האט עס לאנג נישט געדויערט און פון בינשטאק איז ארויס א גאנצע מחנה בינען. דעם גאנצן ווינטער זיינען זיי געווען פארשפארט, און עס האט זיך זיי איצט זייער געוואלט זיך ארויסרייסן א ביסל אויף דער פרישער לופט.

מיט אַ רעש און א הודזשעריי זײַנען זיי ארוים פון בינשטאָק, פראָבירנדיק די איינגעלעגענע פלי־געלאך. עס איז געוואָרן טומלדיק און פריילאַך ארום. זיי זײַנען געקראָכן אויפן בינשטאק ארויף און אראָפּ, זיך צוגעזעצט אויף די שלנותדיקע בלומען, אדער סתם געקראָכן אויף דער ערד.

דאָ זײַנען געווען עטלאכע הונדערט בינען.

לסוף איז ארוים די מלכּה אליין, זי איז געווען גרעסער פון אלע בינען און האָט געקיניגט אי־בערן גאנצן בינשטאָק.

—נו, קינדער, גענוג זיך נאריש געמאכט!— האָט זי אויסגערופן—צו דער ארבעט! גוטע בינען בטלען נישט! צו דער ארבעט, צו דער ארבעט! א שאָד די גאָלדענע צייט!

רײדנדיק אזוי, האט די מלכּה אײַנגעטײלט די בינען אין 3 באזונדערע אָפּטײלונגען, אָנזאָגנדיק יעדערער באזונדער, וואס זי האָט צו טאָן.

—איר,—האָט זי זיך געווענדעט צו איין אָפּ־

טיילונג—פֿליט שוין און כאפט א קוק צו עס איז שוין דאָ האָניק אין די בלומען. און איר—האָט זי זיך געווענדעט צו דער צווייטער אָפּטיילונג,—פֿליט ניך און קלייבט צונויף דעם בלומענשטויב. ווען איר וועט קומען צוריק, זאָל יעדע פֿון אייך אָפּגעבן אלץ, וואָס זי האָט געבראכט!

בײַדע אָפּטיילונגען זיינען אוועקגעפֿלויגן. גע־בליבן איז נאך די דריטע, דאָס רוב יונגע בינען, וועלכע האָבן נאך באדארפֿט איצט צום ערשטן מאָל אָנהויבן ארבעטן.

—טאָ וואָס־זשע זאָלן מיר טאָן?—האָבן זיי געפֿרעגט.

—איר?—איר דאַרפֿט שוויצן—האָט געענטפערט די מלכּה—נו, איינס, צוויי, דריי! צו דער ארבעט

—די בינען האָבן אָנגעהויבן שוויצן, אויף וויפֿיל זיי האָבן נאָר געקענט. פֿון זייערע גופֿים־לאַך איז ארויס א גרויסארטיקער געלער וואקס.

—אָט אזוי, גוט—האָט זיי גערימט די מלכּה—

איצט װעלן מיר אָנהויבן בויען.

ס'זיינען באלד צוגעלאָפן די אלטע בינען, האָבן איבערגענומען ביי די יונגע דעם װאקס און אנגעהויבן בויען א סך א סך קליינינקע, זעקסקאנטיקע אלקערלאך, װאָס זיינען געװען זייער ענלאך איינער צום צװייטן און האָבן זיך אייננ געגרעניצט איינער מיטן אנדערן. זיי האָבן נאך ניט באװיזן צו פאַרענדיקן זייער ארבעט װי מיט א רעש און א געפילדער זיינען גע־קומען צוריק אין בינשטאָק די ערשטע צװיי אָפּטײלונגען, באלאָדן מיט כל־טוב, מיט האָניק און בלומענשטויב. זיי האָבן אלץ, װאָס זיי האָבן געבראַכט, איבערגעגעבן דער מלכה.

—איצט װעלן מיר פארקנעטן א טייגאכץ— האָבן זיי געזאָגט—נאר קודם־כל לאמיר דערצו צומישן א ביסל האָניק, װעט זיין געשמאקער.

זיי האָבן זיך גענומען צו דער ארבעט מיט התמדה, האָבן לאנג געקנאָטן די טייגאכץ און

גֶעמאַכט דערנאך טײַערע האָניקטײַגלאך, װעלכע זײַ האָבּן צוגעלײגט אין די אלקערלאך.

—ניט געשלאָפן! בּויט װײַטער!—האָט א קאָמאנדעװע געטאָן די מלכּה. די בּינען האָבּן װידער אָנגעהויבּן שװיצן מיט װאקס און בּויען זײער װאונדערלאכן בּנין.

—איצט קען איך זיך שוין אויך נעמען צו מײַן ארבּעט—האָט געזאָגט די מלכּה און טיף אָפּגעזיפצט. איר ארבּעט איז טאקע בּאמת געװען די שװערסטע אין דעם גאנצן בּינשטאָק.

זי האָט זיך בּאזעצט אינמיטן בּינשטאָק און אָנגעהויבּן לײגן אײעלאך.

א סך, א סך קופּקעלאך מיט אײעלאך האָט זי אָנגעלײגט. װען זי האָט געענדיקט, זײַנען צוגעלאָפן די בּינען, האָבּן אויפגעכאפּט אין די מײַלעכלאך די אײעלאך און זײַ אװעקגעטראָגן אין די נײַ-אײַנגעאָרדנטע דירהלאך—אין די אלקערלאך. יעדע אײעלע האָט בּאקומען א בּאזונ-

דער אלקערל. ווען די איעלאך זיינען שוין גע=
לעגן אויף זייערע ערטער האט די מלכה באפעלן
צומאכן צו יעדן אלקערל א טירעלע און אים
פעסט פארמאכן.

—אט אזוי, גוט!—האט זי געזאגט, ווען אלץ
איז שוין געווען פארטיק—איצט בויט נאך אויף
צען שיינע, גרויסע צימערן ביים עק פון בינ=
שטאק. איר באפעל איז באלד אויסגעפירט גע=
ווארן. די מלכה האט אנגעלייגט נאך צען שיינע
אייעלאך, צו איינע אין יעדן צימער און האט
בכבודה ובעצמה פארמאכט ביי זיי די טירעלאך

וואס א טאג פון נאט פלעגן די בינען אוועק
פליען און קומען צוריק מיט גאנצע בערג הא=
ניק און בלומענשטויב. איינאמאל, ווען די טאג-
ארבעט האט זיך געענדיקט, פלעגן די בינען
אונטערהויבן אביסל די טירעלאך פון די אל-
קערלאך און כאפן א קוק אויף די איעלאך.

—נו, איצט וואלט איר קוקן מיט ביידע אויגן

—האָט איינמאל אַ זאָג געטאָן די מלכּה—ס'איז שוין די רעכטע צייט.

און פּלוצלונג האָבּן מיט אַ מאָל געפּלאַצט אלע אייעלאך. אין יעדן אלקערל איז איצט געלעגן אַ שיינינקער, קליינינקער ווערימל.

—וואָס זיינען דאָס פּאר אַ יונגאטשלאך?—האָבּן געפרעגט די יונגע בּינען—זיי האָבּן דאָך גאָר קיין אויגן ניט! און וואו זיינען זייערע פיסלאך און פליגעלאך?

—דאָס זיינען שלייערלאך—האָט געזאָגט די מלכּה—איר אליין זייט אַ מאָל אויך געווען אזוינע יונגאטשלאך. מיר אלע, איידער מיר ווערן בּינען, זיינען מיר שלייערלאך. נו, וואָס־זשע שטייט איר און קוקט אָן? גיט זיי עפּעס אין מויל אריין!

די בּינען האָבּן איצט בּאדארפט אַ סך אַרבּעטן, כּדי אָנצוקארמען די קליינע שלייערלאך. ניט אלע פלעגן בּאקומען דיזעלבּע קעסט. די

10 יחסנטעס, וועלכע זיינען געלעגן אין די גרויסע צימערן, פלעגן קריגן אזוי פיל עסן, וויפיל זייער הארץ האט נאר געגלוסט; חוצדעם פלעגט מען זיי נאך יעדן טאג ברייננגען אין צימער אריין א גרויסן חלק האניק.

—דאס זיינען בת־מלכות—האט געזאגט די מלכה—דעריבער דארפט איר זיי זען גוט באהאנדלען. די איבעריקע קענט איר געבן ווייניקער עסן; ס׳וועט זיי גארניט שאדן, דאס זיינען פשוטע ארבעטער. זיי דארפן זיך צוגעוויינען זיין צופרידן מיט דעם, וואס מ׳גיט זיי.

און די ארימע עופעלאך נעבאך פלעגן טאקע קריגן יעדן אינדערפרי א שטיקל טרוקן ביינענברויט און מער גארניט. זיי פלעגן זיך דערמיט מוזן באנוגענען, ווי הונגעריק זיי זאלן ניט זיין.

אין איינעם פון די זעקסקאנטיקע אלקערלאך, ריכטיק לעם די צימערן פון די בת־מלכות, איז געלעגן א קליין שלייערל. ער איז געווען דער

איִנגסטער פֿון אַלע און האָט ערשט נִיט לאַנג זִיך סך הכּל אויסגעפּיקט פֿון זײַן אײַעלע. גע־ זען האָט ער נאָך גאָרנִיט, נאָר ער האָט דײַט־ לאַך געהערט אַלץ, וואָס די דערוואַקסענע בּיִנען פֿלעגן פלוידערן צווישן זִיך, ווען זײ פֿלעגן שטײן גאַנט לעם אִים. ער פֿלעגט זִיך אָבער מאַכן, ווי ער הערט גאָרנִיט און אִיז זִיך געלעגן שאַ־ שטִיל, ווי אַ מײַזעלע, און אַלץ געקלערט פֿאַר זִיך...

— אִיך וואָלט עפּעס געוואָלט אַ קײַ טאָן— האט ער געזאָגט, אָנקלאַפּנדִיק אִין טִירל.

— האָסט שוין הײַנט געהאַט גענוג!—האָט אִים געענטפערט אַן אַלטע בּיִן, וואָס אִיז גע־ קראָכן אַהער און אַ הין לעם קעמערל. דאָס אִיז געווען די ניאַנקע פֿון די שלײַערלאַך.

— אָבער אִיך שטארב עסן!—האָט אויסגע־ רופֿן דער קלײַנער שלײַערל,—חוצדעם וואָלט אִיך געוואָלט זִיך אַריבּערקלײַבּן דאָרטן, אִינם

צימער פון דער בת-מלכה; דאָ איז מיר צו איינג.

—וואָס זאָגט איר צו אים! אַן השגה פון אַ קליין וועווריקל!—האָט מיט חוזק אויסגערופן די אַלטע בין.—האָט איר געהערט אַ ביסל! עס געפעלט אים ניט די דירה און די קעסט! אי־מיצער קען נאך טאקע מיינען, אז דאָס איז אַ בת מלכה. דו דארפסט לעבן, ווי מ'הייסט דיר, נחתל מיינער!, דו ביזט, דארפסטו וויסן, ניט מער ווי א פשוטער בשר ודם. אַ בין—אַן ארבע־טער. אזא ביזטו געבוירן געוואָרן און אזא וועסטו שטארבן!

—איך וויל אָבער ווערן א מלכה!—האָט אויסגערופן דער שלייערל און האָט אָנגעהויבן מיט אַלע כחות צו רודערן אין טיר.

אויף אזעלכע נארישע רייד האָט די אלטע בין ניט געפונען פאר נויטיק אפילו צו ענטפערן און איז אוועק ווייטער, צו די אנדערע שלייער־לאך. נאָר אומעטום איז געווען די זעלבע מעשה,

מ׳האָט רק געגעבן עסן. דער קלײַנינקער שלײַערל האָט דאָס אַלץ צוגעהערט.

—אַזוינס איז נאָך ניט געהערט געוואָרן—האָט ער גערעדט צו זיך אַלײן—מ׳מאַרעט אונז פּשוט מיט הונגער.

לסוף האָט ער באַשלאָסן אנקלאפּן צו דער שכנה, דער בת־מלכּה, און האָט אויסגעשריען:

—גיב מיר א ביסל פֿון דײַנע האָניק! װעסט מיר אפשר דערלויבן זיך אריבערקלײַבן צו דיר אין צימער? א ניט קומט מיר אויס פּשוט אויסגײן פֿון הונגער. מיט װאָס בין איך ערגער פֿון דיר?

—װארט נאָר דו, עזות־פּנים אײנער!—האָט זיך צובעסערט די בת־מלכּה—װי איך װער נאָר מלכּה, װעל איך דיר שוין באצאָלן פאר דײַן העזה, מעגסט זיך שוין ריכטן!..

זי האָט נאָך ניט באַװיזן צו ענדיקן די לעצטע

װערטער, און די אלע איבעריקע בת-מלכות האָבן אױפגעהױבן א געװאַלדיקן געפּילדער.

—דו װעסט ניט זײַן קײן מלכּה!—האָבן זײ געשריען מיט שױם אױף די ליפּן—נײן, איכ׳ל דאָס ניט דערלאָזן! די מלכּה װעל איך זײַן!...

—נײן! איך!—האָט איר איבערגעשריען די צװײטע.

—נײן, איך, איך!—האָט איבערגעשריען א אײנע דער אנדערער און האָבן געקלאַפּט מיט אלע כּחות אין די טירן.

ס׳איז אַנטשטאַנען א מוראדיקער טומל. און אין אײן אָטעם איז געקומען צולױפן די אַלטע ניאַנקע.

—װאָס װינשן די גנעדיקע פּרינצעסינס?—האָט זי געפרעגט פאַרנײַגנדיק זיך און בוקנדיק זיך טױזנטער מאָל.

—נאָך האָניק!—האָבן אױסגעשריען אלע אין אײן קול.—נאָר מיר דער ערשטער!

—גײַן מיר!

—מיר, מיר, מיר!

—אָטאָ שוין, אָטאָ שוין! אט די מינוטקעלע!

גנעדיקע פּריצטעם—האָט געענטפערט די ניאַנ־קע, און איז,הענדום־פּענדום, אויף וויפיל ס'האָבן איר נאר געטראָגן אירע זעקם אַלטע פיס, אַוועק־געלאָפן נאָך האָניק.

ס'האָט ניט לאנג געדויערט, און די אלטע איז געקומען צוריק מיט נאָך עטלאכע בינען. זיי האָבן געשלעפּט מיט זיך א סך האָניק, מיט וועלכן זיי האָבן אָנגעהויבן צו שטאָפּן די אומ־צופרידענע בת־מלכּות. ביםלאכווייז האָבן זיי זיך באַרואיקט און איינגעשלאָפן.

נאָר דעם קלײנעם שלײערל האָט קײן שלאָף ניט גענומען. ער האָט אלץ געקלערט און גע־קלערט... ער האט געחלשט עסן און האָט גע־האלטן רק אין איין קלאפּן אין טיר.

—האָניק! האָניק גיב מיר! כ'קען שוין מער

ניט אויסהאלטן! כ'בין ניט ערגער פון זיי!

—שטיל, דו קליינער קוויטשער!—האט אויף איר אנגעשריען די אלטע בין—שא, אט גייט די מלכה!

און באמת. באלד איז צוגעקומען אהער די מלכה.

—גייט אלע אוועק פון דאנען!—האט זי געזאגט צו די בינען—איך וויל בלייבן אליין.

לאנג, לאנג איז דא געשטאנען די מלכה לעבן די צימערן פון די בת-מלכות און געשוויגן.

—אט דא ליגן זיי און שלאפן—האט זי לסוף געזאגט צו זיך אליין. — יע, עסן און שלאפן, שלאפן און עסן—דאס קענען זיי פון אינדערפרי ביז אינאווונט. מיט יעדן טאג ווערן זיי אלץ גרעסער און גרעבער. שוין, ניט לאנג, נאך א 2—3 טעג, און זיי וועלן אינגאנצן אויסוואקסן און ארויסקריכן אויף דער פרייהייט... און דערנאך? א, דאמאלסט איז א סוף צו מיין הערשאפט!

איך ווייס עס זייער גוט! כ'האָב צוגעהערט, ווי די בינען האָבן זיך שוין געשושקעט צווישן זיך, אַז זיי וואָלטן וועלן האָבן אַן אינגערע און אַ שענערע מלכּה. און אָט וועל איך מיך דערוואַרטן, אַז, אויף דער עלטער, וועט מען מיך נאָר אַרויסיאָגן פֿון דאַנען און מיך מאַכן צו חוזק און געלעכטער... נאָר ניין! איכ'ל דערצו ניט דערלאָזן! מאָרגן דערהרגע איך זיי אַלע, אַלע 10, עס זאָל פֿון זיי קיין שריד ופּליט ניט בלייבן! און אַזוי וועל איך קענען בלייבן זיצן אויף מיין קיניגלאַכן טראָן ביז מיין טויט.

און זי איז אַוועק אַן אַנטשלאָסענע און זיבערע.

נאָר דער קליינער שלייערל האָט עס אַלצדינג צוגעהערט.

— אָ, אָי!—האָט ער זיך געטראַכט—אַ מיאוסער עסק! ס'האַלט שמאָל מיט אונזערע בת-מלכּות. אין פֿלוג זיינען זיי אפֿילו

װערט דעם שטעקן, זײַ האַלטן זיך שוין צופֿיל פֿאַררײַסן און הײַנט נאָך האָבן זײַ זיך מיט מיר אַזוי גראָב באַגאַנגען, נאָר דאָס איז שוין צופֿיל. אַ רחמנות, אויב די אַלטע מלכּה װעט זײַ טאַקע דערהרגענען. מ'דאַרף דאָס דערצײלן דער אַלטער...

און ער האָט אָנגעהויבן שטאַרק קלאַפּן אין טיר. ס'איז צוגעלאָפֿן די אַלטע. דעם מאָל איז זי שוין געװען באמת אין כּעס.

— באַרעכן זיך נאָר, דו קלײנער װערעװיקל, װאָס דו ביזט! דו ביזט דער קלענסטער אין גאַנצן בינשטאָק און מאַכסט דעם גרעסטן רעש. זאָלסט געדײנקען, אויב דו װעסט נאָך אַ מאָל מאַכן גערודערס, װעל איך דיר...

— הער בעסער אויס, װאָס איך װעל דיר דערצײלן — האָט איר איבערגעשלאָגן דער שלײַערל, און האָט דערצײלט פֿאַר דער אַלטער, װאָס די מלכּה האָט פֿאַרטראַכט.

—ניט שוין=ושע, ליבינקע, איז עס אמת ?—
האָט אויסגערופן די אלטע בין און האָט פאר
גרויס שרעק אָנגעהויבן קלאפן מיט די פליגלען.
און, ניט אויסהערנדיק, וואָס דער שלייערל וועט
איר ווייטער דערציילן, איז זי אוועקגעלאפן צו
די איבריקע בינען זיי איבערגעבן די שרעקלא=
בע נייס.

—כ'מיין, אז איך האָב היינט פארדינט א
ביסל האָניק—האָט געזאָגט דער שלייערל.—לכל
הפחות—האָט ער צוגעגעבן, באמערקנדיק, אז
קיינער הערט אים ניט—קען איך זיך באַטש
איצט לייגן שלאָפן מיט א ריינער נשמה.

אויף מאָרגן אינאָוונט, ווען די בינען האָבן
זיך שוין געהאט געלייגט שלאָפן, איז די מלכה
ווידער געקומען אהער, כדי אויספירן איר געב=
טיקן באשלוס. דער שלייערל האָט געהערט, ווי
זי האָט גערעדט צו זיך אַליין, נאָר ער האָט
מורא געהאט פאר דער בייזער מלכה און האָט

זיך ניט געריַרט פֿון אָרט.

—אָי, זאָל זי כאָטש ניט הרגענען די בת־מלכּות—האָט ער זיך געטראַכט און זיך צוגע־רוקט אַ ריך נעענטער און נעענטער צום טירל, כּדי זיך קענען בעסער צוהערן צו אַלץ, וואָס עס קומט פאָר.

די מלכּה האָט אָנגעהויבן זיך פֿאָרז כמיק ארומקוקן אַרום זיך...

פּלוצלונג, זיַינען פֿון ארום און ארום אָנגע־פֿלויגן בינען, האָבן געבונדן דער מלכּה די פֿיס און די פֿליגלען און איר אָנגעהויבן שלעפּן צום אַרויסגאַנג פֿון בינשטאָק.

—וואָ-אָס?—האָט זי אויסגעשריִען ניט מיט איר קול—אַ בונט?!.

—ניין, גנעדיקע מלכּה—האָבן מיט אָפּשיַי אָפּגעענטפערט די בינען—נאָר מיר וויסן, אַז איר האָט פארקלערט הרגענען די בת־מלכּות און דאָס קענען מיר בשום אופן ניט דערלאָזן.

זאָגט איר אַליין, וואָס וועט זיין מיט אונז, ווען איר, גנעדיקע מלכּה, וועט אין הארבסט שטארבן?

—לאָזט מיך אָפּ!—האָט מיט כּעס אויסגע־רופן די מלכּה, רייסנדיק זיך פון זייערע הענט.—לעת־עתּה בין איך נאָך מלכּה, און קען טאָן און באַפעלן, וואָס איך וויל. און פון וואַנען ווידער איז געדרונגען, אַז איך וועל אין האַרבסט שטארבן?

נאָר די בינען האָבן איר געהאלטן פעסט און ניט אָפּגעלאָזט. לסוף האָבן זיי איר ארויסגע־שלעפּט פון בינשטאָק. דאָ האָבן זיי איר באַ־פרייט. נאר די מלכּה האט מיט כּעס א קלאפּ געטאן מיט די פליגלען און אויסגערופן:

—איר זיינט בונטאָווששיקעס און ניט ווערט מיך צו האָבן פאר אַ מלכּה! איך וויל דאָ מער מיט אייך קיין מינוט ניט בלייבן! איך פלי אוועק פון אייך און וועל מיר גרינדן א נייע מלוכה. ווער איז מיט מיר?

נאָר עֶטלאכעֶנעֶ אלטעֶ בּינעֶן, וועֶלכעֶ זײַנעֶן אמאָל נאָך צוזאמעֶן מיִט דעֶר מלכּה געֶהאט געֶוועֶן שלייעֶרלעֶך, האָבּן געֶוואלט, מיִטגײַן מיִט דעֶר אלטעֶר מלכּה, און זײַנעֶן מיִט איִר אוועֶקגעֶ־פלוינן.

— איִצט זײַנעֶן מיִר געֶבּליִבּן נאָר אָן א מלכּה,—האָבּן געֶזאָגט די איִבּעֶרגעֶבּליִבּעֶנעֶ בּיִ־נעֶן.—מיִר מוזן איִצט זעֶן מיִט אלעֶ כּחות, נאָך בּעֶסעֶר ווי שטעֶנדיִק, קארמעֶנעֶן די בּת־מלכּות.

און זיי האָבּן אָנגעֶהויבּן שטאפּן די בּת־מלכּות. מיִט כּל טוב. די בּת־מלכּות זײַנעֶן געֶוואקסן ניִט פון טאג, נאר פון שעה, האבּן זיִך אויסגעֶצייכנט־נוט אנטוויִקלט און, וואס עֶלטעֶר זיי פלעֶגן וועֶרן, פלעֶגן זיי אויך וועֶרן אַלץ עזותדיִקעֶר און בּייזעֶר זיי פלעֶגן אן אַן אויפהעֶר זיִך זיִדלעֶן איינעֶר מיִט דעֶר אַנדעֶרעֶר. דעֶם קלײנעֶם שלייעֶרל האבּן אַלעֶ פארגעֶסן.

איינמאל, אינדעֶרפרי. האבּן זיִך אַלעֶ

10 צימערן פון די בת־מלכות מיט רעש ברייט פאנאנדערגעעפנט, און ס'זיינען ארוים פון דארטן 10 גרויסע, שיינע מלכות. אלע בינען זיינען זיך צוזאמענגעלאפן אויף איין ארט און מיט אנט־ציקונג זיי באטראכט.

— ווי וואונדערשיין זיי זיינען—האט איינע איבערגעגעבן דער אנדערער די פרייליכע בשורה—שווער צו זאגן, וועך פון זיי איז די שענסטע.

נאר די מלכות האבן זיך אליין ארויסגערופן צו אנטשיידן אט די הארבע פאר די בינען קשיא.

— איך! — האט מיט גאוה אויסגעשריען איינע.

— א טעות נאר—האט מיט גאל זיך באלד אפגערופן די צווייטע און האט איר אריינגע־שטאכן איר גיפט.

זעט נאר, ווי זיי מאכן דאס די מינע!—האט אויסגערופן א דריטע.— מיר דוכט, אז איך בין

אַ שפּאר ביסל שענער פאר אײך בײדן.

יעדע פון די איבעריקע מלכּות האט אויך אנ־געהויבן זיך צו לויבן, ס'איז דערגאנגען צו אַ געשלעג, אבער אַ געשלעג אויף לעבן און טויט די בינען האבן זיי געוואלט צונעמען, נאר דא האט זיך אַרײַנגעמישט די אַלטע ניאנקע:

— לאזט זיי—האט זי געזאגט.—זאלן זיי זיך שלאגן, און מירן זען, ווער פון זיי איז די שטארקסטע, און דער וועלן מיר אויסקלייבן פאר אונזערער אַ מלכּה. סײַ ווי דארפן מיר דאך מער, ווי איינע, ניט האבן.

די בינען האבן אַרומגערינגלט די קעמפנדע מלכּות און געווען טשיקאווע צו זען, וועלכע פון די 10 וועט גובר זײַן. ס'האט זיך צופלאקערט אַ לאַנגער און בלוטיקער קאמף. ס'זײַנען גע־פלוין שטיקלאך פליגעלאך און האלבע פיסלאך. 8 מלכּות זײַנען שוין געלעגן טויט אויף דער ערד. די 2 איבערגעבליבענע האבן נאך אומרחמנותדיק

געקעמפֿט איינע מיט צווייטער. ביידע זיינען זיי שוין געווען אזוי צעממיטעט, אַז ס'איז געווען אַ ביטערער צער אויף זיי צו קוקן: ביי איינער זיינען געווען צוגריזשעט די פליגעלאַך, די צווייטע האָט געהינקט אויף 4 פיסלאך.

— מירן דאָ שוין כאַפּן אַ ריכטיקע מציאה!— האָט אַ זאָג געטאָן אַ בין—די קאליקע אָדער די אַנדערע, וואָס איז שוין די נפקא-מינא. כ'מיין אַז אַ שיין ביסל גלייכער וואָלט געווען, ווען מיר בלייבן מיט דער אַלטער מלכה.

די בין האָט נאָך ניט באוויזן צו ענדיקן די לעצטע ווערטער, ווי די ביידע מלכות האָבן זיך איינגעגעסן איינע אין דער צווייטער מיט זייערע גיפטן אַזוי שטארק, אַז ביידע זיינען געפאלן טויט אויפן ארט.

— אָט האָסטו דיר!—האָבן אין שרעק אויס-גערופן די בינען, טומלענדיק און שפרינגענדיק

איינע אַנטקעגן דער אַנדערער—איצט זיינען מיר געבליבן נאָר אָן אַ מלכּה. וואס טוט מען? וואס מאַכט מען? ווי גיט מען זיך איצט אַן עצה?

פאַריאוּשטע און צושטרויטע זיינען די בינען אַרומגעפלויגן אַהער און אַהין איבערן בינשטאָק, געזשומעט, געקלאַפּט מיט די פליגעלאך און רק געשריען:

— וואס וועט איצט זיין מיט אונז?.. וואס טוט מען?.. וואס מאַכט מען?..

די עלטערע און קליגערע בינען האָבן זיך צו־נויפגעקליבן אין אַ ווינקעלע אויף אַ ישוב הדעת לאַנג, לאַנג האָבן זיי באַהאַנדלט די פראַגע פון אלע זייטן, וואס האָבן זיי איצט פאַרצוּנעמען, ווי גיט מען זיך אין אזאַ טרויעריקן פאַל אַן עצה. לסוף האָט געגעבן דאס וואָרט די אַלטע ניאַנקע.

— איך וועל אייך אויסלערנען, ווי מ'גיט זיך אין אַזעלכע פאַלן אַן עצה. הערט אויס מיט קאָפּ, וואס איך וועל אייך זאָגן. איך געדענק, אַז גע־

נוי אזא אומגליק האט שוין געהאט געטראפן דא, ביי אונז אין בינשטאק. דאס איז שוין געווען לאנג-לאנג, ווען איך בין נאך געווען א שלייערל. איך געדענק עס, ווי היינט. איך האב מיך געלעגן רואיק אין מיין אלקערל און געווארט אז ניט היינט-מארגן וועט איך שוין א בין מיט אלע גלייך... פלוצלונג איז געהאט געווארן א גרויסער טומל אין בינשטאק, ווי ס'האט זיך דערנאך ארויסגעוויזן, איז דאמאלסט געהאט געשען פונקט דאסזעלבע, וואס היינט: די בת-מלכות זיינען אומגעקומען אין זייער שוועסטער-קאמף, און די אלטע מלכה איז אויך געהאט אוועקגעפלויגן. ווייסט איר וואס מ'האט געטאן? מ'האט אויסגעקליבן איינעם פון אונז, שלייערלאך, אים ארייננעלייגט אין א צימער פון א בת-מלכה, אים יעדן טאג געגעבן פון דאס שענסטע און בעסטע, אים געקעכלט און אפגעהיט, ווי די אויג אין קאפ. און וואס קלערט איר, גאט האט געהאלפן, דער שלייערל איז מיט מזל אויסגעוואקסן און

איז געוואָרן אַן אמתע מלכּה. איך געדענק עס פּונקט, ווי היינט, וואלט עס געשען. ניט איין מאָל פלעגט מיר שפּעטער דורכלויפן דער רעיון, אַז, בעת די בינען האבן אויסגעקליבן א שלייערל, האט דער גורל געקעגט אויך פאלן אויף מיר, ווי ער איז געפאלן אויף אן אנדער שלייערל. נאר, מילא, מן הסתם איז דאך אזוי באשערט! איך לייג, על כּן, אייך פאר אויך אזוי טאן.

די בינען האבן זיך פריילאך צוזשומעט, וואס האט באטייט, אז זיי זיינען איינגאַנצן מסכּים מיט דער עצה פון דער ניאנקע. זיי האבן זיך אלע א הויב געטאן פון זייערע ערטער און אוועק אויסקלייבן א שלייערל.

— ווארט נאר אויס א ווײַלע!—האט אויסגע־רופן די אלטע ניאנקע—נעמט מיר אויך מיט. איך וועל אייך אויך דא קענען ברייננגען א נוצן. זעט איר, מ׳דארף ניט אויסקלייבן אבי וועמען, מ׳דאַרף זען, אז דער שלייערל, וועלכן איר וועט אויסקלייבן צו זיין א מלכּה, דארף זיין גענוג

יונג, און, איכ'ל זאגן, מאקע דער אינגסטער. דאס דארף זיין פשוט צוליב דעם, כדי צו געבן אים געגוג צייט אויף צום באקלערן זיך און זיך צופאסטן צום נייעם מצב. א בן, דארפט איר זוויסן, וועלכע מ'האט דערצויגן לכתחילה, ווי א פשוטע ארבעטארערין, גיט זיך נים אזוי גרינג איין זיך צוגעוואוינען טראגן די קרוין.

די בינען איז אויך אט דער פארלייג געפעלן געווארן.

די אלטע האט ווייטער גערעדט:

— סאמע ביי די צימערן פון די בת-מלכות ליגט א קליינטשיק שלייערל. ער איז דער אינג-סטער אינם גאנצן בינשטאק. אויב איך האב קיין טעות נים, האט די שכנות זיינע מיט די אייד-לע בת-מלכות געהאט אויף אים א געוויסע ווירקונג; ער האט פון זיי א סך געלערנט. חוצדעם האב איך נאך באמערקט, אז ער האט א שטארקן ווילן. און—דער עיקר—דאס דארפט איר נים פארגעסן, מיינע טייערע, אז ער, ער איז עם גע-

ווען דער, וואס האט פאר אונז אנטפלעקט די בייזע כונות פון דער אלטער מלכה. איצט איז על־כן געקומען די צייט אים מכיר־טובה זיין און אים אויסקלייבן פאר א מלכה.

די בינען, צעיאבמערט פון גרויס שמחה האבן זיך א לאז געטאן אלע צום איינגן אלקערל, וואו ס'איז געהאט געלעגן דער קליינער שלייערל. די אלטע ניאניע איז צוגעגאנגען די ערשטע, האט מיט דרך־ארץ אנגעקלאפט אין טירל, איר פאר־זיכטיק אויפגעעפנט און איבערגעגעבן דעם שלייערל דעם באשלום פון די בינען. דער שליי־ערל האט לכתחילה ניט געוואלט גלויבן זיינע אויערן, נאר אז ער דאט זיך דערפילט אין איי־נעם פון די שענסטע צימערן און האט פארזוכט דעם ערשטן חלק האניק, וואס ס'האט אים איינ־געטיילט פון דער פולער האנט, האט ער אנגע־הויבן גלויבן, אז ס'איז אמת.

— אזוי, הייסט עס, אז איך ווער טאקע מלכה,

—האט ער געזאגט צו דער אלטער ניאניע—דו

וועסט שוין, אַלטע מרשעת, בײַ מיר קיין האַניק ניט לעקן! איך וועל דיר אפּצאָלן פֿאַר אַלץ. ווי דו ביזט ווערט.

— איך וויל האָפֿן, אַז די גנעדיקע מלכּה וועט אויף מיר קיין פֿאַראיבל ניט האָבן פֿאַר די אומפּאַסיקע באַמערקונגען, וועלכע איך האָב איר געהאַט געמאַכט, בעת זי איז נאָך געלעגן דאָרטן... איך האָב נאָר דערפֿילט מײַן פֿליכט...

—האָט געזאָגט די אַלטע בין און האָט זיך שיף פֿאַרנייגט.

— נו־נו, איך שענק דיר!—האָט געענטפֿערט די נײַ־געבאַקענע בת־מלכּה—בּרענג נאָך האָניק!..

דער שלייערל איז אינגיכן געוואָרן אַ בין און איז אַרויס פֿון זײַן צימער. נאָר איז געווען שיין און גרויס, ווי ס'פּאַסט פֿאַר אַ מלכּה, און די בינען זײַנען געווען העכסט צופֿרידן.

שיין איז געווען צוצוקוקן, ווי די נײַע מלכּה פֿלעגט קאָמאַנדעווען:

— צו דער אַרבעט! — פלעגט זי באַפֿעלן, — ס'גייט צו ווינטער און מ'דאַרף האָבן מער האָניק, הוצדעם, וועט איר נאָך מיר דאַרפֿן אנשווינצן מער וואַקס. איך רעכן, אַז מיר מוזן צובויען אַן איבערשטיבל פֿאַר די קומענדיקע בת־מלכות, ווייל זיי וועט געווים ניט זיין אנגענעם צו ליגן צוזאַמען און אַזוי נאָנט לעם פשוטע בינען...

— נו־נו! אַ מלכה האָבן מיר! — פלעגן זאָגן די בינען, — מ'קען מיינען, הערנדיק איר ריידנדיק, אַז זי איז נאָך געווען אַ מלכה ביי דער מאַמען אין בויך...

— ניין, — האָט דערקלערט די אַלטע ניאַניע — זי האָט נאָר געהאַט אַ נשמה פֿון אַ מלכה, און דאָס איז דאָך דער עיקר!...